

Cenâbı Pîr-i Sâni Ahmed Süreyyâ Emin-i Kâdirî Kaddesallahu Sırrıhul Aziz
Hazretlerinin Vâridatlarındandır:

MÜRŞİD HAKKINDADIR

Ey can ve ey evlâd-ı men, turuk-ı celîleden her hangi birine ciddiyet üzere intisap etmiş salikân-ı hakikîyyenin agâh ve âşinâ olması la büddür ki “Mürşid-i Hakikî” ne şeydir.

Lisân-ı mutlakîyyet ve hakikat-ul hakayık-ı mâneviyyeye ve bilhassa âlem-i a’ma ya mudam sahip ve mâlik kümmelin-i evliyaullah fem-i muhsininden olarak işidilegelmektedir ki, mürşid-i hakikî denilen irşat ve mazhar-ı füyûzat ile nail-i velâyet etmek keyfiyyet-i mühimmesine tenezzülen rağbet buyurarak nokta-ı gayn’ı gidermiş tasarruf-u kudret sahip ve mâlikî bir zât-ı kudsiyyet sıfattır.

İşbu târif sıfat-ı zâhiriyye olup Hakikat-ul Hakayık’ı ancak zât-ı ulviyyet ve kudsiyyet ve fehmetce mâlûm olur.

Feemma zât-ı kudsiyyet sıfatını daha vazih demek olmaz ve olamaz. Çünkü hasb-el şeruz zâhir mugayir-i âdâb-ı evliyaullah bulunur. İcap ederse sâlikandan bazı kesana ef’al-ı mâneviyye izhârile oldukça kapalıca olarak kendilerini tanıtlarmış. Bu da sâlikanın esnay-ı sülûklerinde zuhuru zârûri ve tabii bulunan tecelliyat ve sair ahvaldan havf-u telâşa düşmemeleri için olsa gerektir.

Ey cân-ı men, mürşid-i hakîki şol zât-ı ulviyyet ve kudsiyyet sıfattır ki her hangi bir mahal ve mekânda bulunan sâlikân ve her hangi bir mülteci için feryadres ve etvarres olarak tayy-ı mekân itibarile müteverrih değil mütekâsif yâni vücûdan bir ân-ı gayr-ı münkasemede imdâda yetişir.

“Bunalmış olsa muhal ender muhal içre
Muhibbân-ı müridânım veya eşhâs-ı küfr alut
Getürsün hatıra bir gez Süreyya-yı Celâlî’yi
Muhâl olur ki icâd-ı vücûda gelmeye nabut”

Ey ef'al-ı kudret-i mâneviyye-i zâtiyye serairinden beşeriyeti itibarile bîhaber bulunan bîçâregân. Ümem-i umumiyye-i mevcude-i hâzıra ifâdat ve beyânat-ı fakranemizi masal kıyas etme. İcâbında isbat-ı müddeâ edilmekte ammâ zâtın görür göze adem-i mâlikiyyetin itibârile meşhudun değildir. Eyvah!

Ey cân-ı men, bir mürşid-i hakikî-i yegâne vardır ki ana Sahib-ür Rahman ve hami-i tarikat-ı celile-i Muhammediyye denilir. Erbâbınca mâlûm ve âşikârdır. İşte bu zât-ı âzam-ul muazzam zâhiri beşeriyet ve bâtını ise acz-ı kül, fakr-ı kül ve akl-ı kül ile daim-ul bâkî olarak ancak ehli ve ashabınca mâlûm ve nûmayan bulunur ki bu zât-ı kudsiyyet sıfatı hakkile tarif ve tavsif muhal ender muhaldır.

Ey cân-ı men, şunu da izahan ilân ve beyân edelim ki, İslâmiyyet'in gayri edyan-ı muhtelif ehlî ve ashabı İslâmiyyet'i kendilerine aduvv-u can bellemiş ol suretle itikat ederek efrad-ı İslâmiyye'yi bir kaşık suda boğmakla mütelezziz olurlar. Bu hal-i esef-u keduret-i iştimala karşı "Sâhib-ül Hakikat-ul Hakayık" müstesnâ olarak, âlem-i İslâmiyyet efradı da mukabele-i bilmisil olmak üzere memurin-i zâhire-i şer'iyye teşvikat, tergibat ve iğfalat dairesile o fikr-i menhusun lehini icrayı fiil etmek isterler. Vah esefa!

Ey cân-ı men, kümmelin-i evliyaullahtan yukarıda tavsifat ve tazimat-ı lâzime dairesinde bildirilmiş olan mürşid-i hakikî ruh-u celâlet ve celâdet-i müfehhome-i zâtiyyesi içre efrâd-ı milel-i muhtelif mevcut olarak himâyeten ve sahabeten taşımakta ve âdab-ı evliyaullah daire-i celîlesinde olmak üzere bitterbiye irşat olunmakta bulunur. Acaba şu hâlât-ı evliyaullah mugayır-ı rızay-ı rabbaniyye midir? Dikkat eyle ki (Kâfirin küfrü; kâfir deyen- kâfir dediği- içindir.)

Ey cân-ı men, hakikat itibârile hangi din, din-i âhar ehline buğz-u adavet ve intikam tevcih eder?

Hakikat-i edyan-i muhtelif-i mevcûde serair-i celilesine vâkıf olmak şartile kütüb-ü mukaddese-i semâviyyeden şudur diyebilir misin? Diyecek olursan öyle olduğu takdirde behasb-ez zâhir şu ahvâl-i câriyye-i müteessife nedir? Cevâben liecl-it terbiyye mekr-i ilâhîdir. Zira ve zira mudam âlem-i beşeriyet intibah üzere ve müteyakkız bulunmak farzdır.

Ey can ve ey mugfil ve biles insan ne direm kulak ver!

Lisân-ı ahkâm-ı şariat-ı garray-ı Muhammediyye-i mecaziyyeyi muhafazaten alelumum evliyaullah hakk-ı kudsilerinde Cenâbı Muhammed, "Mukarrebîn" kelime-i celilesini istimal buyurmuş. "Mukarrebîn", Allah yakınları demek olsa gerek. Bu kelime-i mezkûreyi istimal buyurmakla edeben ketumiyyet buyurmuşlar. Feemma ey âhenk-i mecâziyye-i beşeriyet cereyânına kimsesizlik zarûret-i ciğersuzile kapılmış olan bivâye Âdem oğulları, "Mukarrebîn" Allah yakınları değildir. Evliyaullah hazerâtının hakikat itibarile dehası "Hakikat-ul Hakayık" nokta-ı nazarile ne şeyler buldukları serairden bulunmakla mektum ve mestur bulundurulmaları ehem ve elzemiyeti ilcaatle bu kelime istimal buyurulmuş ve el'an istimal buyurulagelmektedir.

Ey cân-ı men, evliyaullah hazerâtı 3 kısım olup acz-ı kül, fakr-ı kül, akl-ı kül yâni: İlki "ef'aliyyun-tevhid-i ef'al". Merâtib-i Rububiyyet ashabı : Bâdelvefât vücûd toprakta çürür, ruhen seyr eder.

İkincisi “sıfâtıyyun-tevhid-i sıfat”. Merâtib-i Uluhiyyet ashabı: Bâdelvefât vücûd toprakta çürümez, rûhen seyr eder.

Üçüncüsü “Cenâbı zâtıyyun- tevhid-i zât” Merâtib-i Celile-i Âzam-ul Muazzam Celâdet ve Fehâmet mâ lâ nihâye ashabı.

Bâdelvefât toprakta kalmazlar, cism-i maarruh olarak seyr ederler.

Bu üçüncü mertebeyi hakkile târif ve tavsif muhal ender muhaldır. Zirâ kelime olmayup ef’al icap eyler. Mümkün feemma mugayir-i âdab. Bu şahs-ı müfehham ve mukaddes her zaman için Sahib-ür Rahman olarak bir bulunur. Büyüklük ve serair nokta-i nazarile sahibiyet ve mutlakıyyet-i bigaye ve mâ lâ nihâye idüğinden bu üçüncü meretebe zevâtı edeben tam görmemek icap eder feamma fefhem!

Ey cân-ı men, “Mukarrebîn” seyr-i ilallah, seyr-i fillah, seyr-i maallah, li maallah, fena, fena fillah, fena ender fena, beka, beka ender beka ve serair-i kemalât-ı celile mazhar-ı tammi bulunan demektir.

Daha ilerisi için kelime olmayup ef’al ister ki, mugayir-i âdap olmakla sükût zarûrî ve tabiidir gözüm.

Ey cân-ı men “Muhammedlik” makam-ı celilinin fem-i muhsininden “Mukarrebîn” kelime-i celilesile beyan buyurulmuş evliyaullah 3 kısımdır.

Bu üç kısımdan üçüncüsünü târif ve tavsif mümkün değildir. Eğerçi “Hakikat-ul Hakayık” daire-i celilesinde olmak üzere “ Vâcib-ül Vücûd” târif ve tavsif olunabilirse o da mümkündür.

Ey cân-ı men, “Hakk” ı sanayı-i meşhudesile anlatılmak istenilse meşhudun olan sanayı-ı celile zâtî kümmelin-i evliyaullah hazerâtınca meşhut olmak üzere öyle sanayı vardır ki, gördüğün sanayı-ı lâ yuhsay-ı Perverdigâr cüz-ü lâ yetecezza kadar hükmü yoktur. Çünkü âlem-i beşer henüz görmemiştir. Ne diyem ki ne anlayasın. Ne gördün ki ne takdir edebileceksin. İşte zâtî dediğimiz kümmelin-i evliyaullah bu beyânat-ı celileden kat’a haric değildir, olmaz, olamaz. Ol ki anlayasın!

Bir Er-i Tam bulup ruh-u celâdet ve fehâmetine ala da mutlakıyyete, sahibiyete sahip ve mâlik ederek anla da. Ve illâ felâ!

Ey can ve ey evlâd-ı ruhiyye-i men,

Nokta-i gayn’i giderilmiş bir “ayn” derse ki “O’yum” zâhid ve sofi-i na puhte ne cevap verir? Ne anlar ki ne der.

Bir adım ileri vararak derse ki “Menem la gayr” ne cevap verir?

Hakikat o şeydir ki, tefehhüm eyleye. Yahu! Derse ki, amân “Allah” ım! Ne söyleye mülteci zan ve kıyasile takdir ede. Derse ki “lâ” elbette küfrüne hükm ile kâfir-i billâh deye.

Ey cân-ı men, böyle kesân ile müdâvele-i efkâr ve mesail-i hakikiyye caiz olabilir mi?

Aya! “Kitâb-ül Vücûd” den ve “Hakikat-ul Hakayık” dan bahs olsa nice anlayacak ki cevapta buluna.

İKTİRAP: Kurb-u fillah bilâ ittisal,

İFTİKAR: Merâtib-i Fakriyye, Merâtib-i Uluhiyyet,

İVTİKAR: Vekar ve azamet, icâb-ı halde tenezzülen izhar buyurulmak üzere. Vaktinden evvel hazer.

Ey cân-ı men, kulak ver ki diyebilir anlatabilirsek ne derim.

Merâtib-i celile-i mâneviyyeden “hakikat” merâtib-i celilesinden ibtidai bir makamına mazhar düşmüş evliyaullahtan bâzı zevât-ı kiram “ Vahdet-i Vücûd” hakkında bazı telifatta buldukları istihbar edile gelmekte olduğu misillu bu babta bir risalecikte meşhud-u fakrane-i celâdetimiz olmuştur.

Ey cân-ı men, “Vahdet-i Vücûd” öyle bir mesele-i mühimme-i müşkiledir ki, târif ve tavsifa sığmaz, beyân için henüz bir kelime-i vâhide yoktur. Ancak ve ancak ef’al-ı zâtiyye ile mümkün olabilir. Bu ise “Hakikat-ul Hakayık” a mahsus ve münhasır bulunan “Âlem-i A’ma” ya ve bu itibar ile “Kitâb-ül Vücûd” ve hatta ki “Vücûd” ve “Mutlakiyyet” e ve “El Mülkü li” diyebilir bir lisân-ı “Akl-ı Kül” e sahip ve “Tasarruf Kudret” mâliki bir vücûd-u mukaddese-i yegâne-i zaman icap eyler.

Cân-ı men bunu anla ki “ Kudret-i Tasarruf “ başka “Tasarruf-u Kudret” başkadır! Kudret-i tasarruf her evliyaullahta vardır. Feamma tasarruf-u kudret “ Zâtî Sahib-ür Rahman” a mahsustur. Çünkü bu vücûd-u mukaddes-ul fehîm-ul azam-ül muazzam nokta-i gayn’i gidermiş olmakla zamanımızda andan gayre henüz mestur yani gayr-i mâlûm bulunur. Zira ve zira ki “Vahdet-i Vücûd” azamet-i celâdet-i fehâmet-i Cenâbı Perverdigâr hakikat-ul hakayık celilesi âşına ve agâhiyyeti dairesinde ef’al ile bildirilmek ehem ve elzem bulunur.

Çünkü Cenâbı Vâhid-ül Kahhar, kudret-i zâtiyye-i azamet-i celâdet-i fehâmet-i mâ lâ nihaye-i samedaniyyesi bilinmek ve anlaşılmaq için masnuat-ı meşhude-i celilesi kat’a kâfi değildir. Zira ve zira anı cüz-ü lâ yetecezza derecesinde bırakacak öyle masnuat ve mevcudat-ı mesture vardır ki ancak ve ancak zâtî kümmelin-i evliyaullah hazeratınca meşhut olarak mâlûm olup henüz ve henüz âlem-i şuhud-ı mecâziye gelmemiştir.

EY CÂN-I MEN, BÖYLE BİR KUDRET-U KUVVET-İ CELİLE-İ MA LÂ NİHAYE SAHİBİ ALLAH’DAN YÂNİ MENBA-İ SERAİR VE KEMÂLAT-I CELİLE BULUNAN NOKTA-İ KÜL’DEN HANGİ MÂLÛMAT VE MEŞHUDATA İSTİNAD OLUNARAK VAHDET-İ VÜCÛD MESELE-İ MÜHİMMESİNE GİRİŞİLEBİLİR. BUNDAN ÖTE TERBİYESİZLİK VE EDEBSİZLİK VE HATA VE HAMAKAT TASAVVUR OLUNABİLİR Mİ?
